

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 62: Tịch Chiếu Viên Dung - Phong Đức Vốn Đầy Đủ Nơi Tự Tánh

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 005)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Tịch chiếu viên dung, phong đức đầy đủ vốn có của tự tánh.】

Tại sao thành phố này lại có cái tên hay đến như vậy? Chữ “Phong” (trong phong phú) nghĩa là vật sản dồi dào. Dùng lời hiện nay mà nói, thành phố này có thể là một trung tâm kinh tế của Ấn Độ thời bấy giờ, kinh tế rất phát triển, vô cùng giàu có, cho nên gọi là “Phong”.

Chữ “Đức”, dùng lời hiện nay mà nói, chính là trình độ văn hóa rất cao, người có đạo đức, có học vấn rất nhiều. Nói cách khác, ý nghĩa của hai chữ “Xá Vệ” (Sravasti) giảng theo ngày nay, chính là một đại đô thị về kinh tế và văn hóa, mang ý nghĩa như vậy. Khi chúng ta nhìn thấy địa danh này, cũng phải biết hội quy về bản tánh. Trong tự tánh của chúng ta có vô lượng trí tuệ, đây là “Đức”; có vô lượng năng lực, đó là “Phong”.

Chính là như Lục Tổ Huệ Năng Đại Sư đã nói: “*Nào ngờ tự tánh, vốn tự đầy đủ*”, trong chân tâm bản tánh của chúng ta, một thứ cũng chẳng thiếu. Đức Thế Tôn đã nói trong *Kinh Hoa Nghiêm* rằng: “*Hết thấy chúng sanh đều có trí tuệ đức tướng của Như Lai*”. Trí tuệ là “Đức”, đức tướng là “Phong”, chúng ta vốn tự đầy đủ nơi chính mình.

Cho nên phía trước nói “Tịch chiếu viên dung”, Tịch chính là Phong, Chiếu chính là Đức. Chiếu là trí tuệ, Tịch là tâm thanh tịnh.

Tịch là Thể, Chiếu là Dụng. Nhưng Chiếu cũng có thể nói là Thể, Tịch cũng có thể nói là Dụng. Tịch và Chiếu hỗ tương làm Thể - Dụng cho nhau, bởi vì nó là “một mà hai, hai mà một”, nó là cùng một việc, là hai mặt của một thể, cho nên có thể hỗ tương làm Thể - Dụng.

Đến khi nào thì tánh đức Tịch - Chiếu của chúng ta mới có thể hiển lộ ra, mới có thể đạt được thọ dụng? Trước tiên phải bắt đầu từ chữ “Tịch”. Trong

Lục Ba-la-mật của Bồ-tát cũng theo thứ tự này, sau Thiền định là Bát-nhã. Thiền định chính là Tịch, Bát-nhã chính là Chiếu. Chúng ta phải tu tập theo phương pháp như vậy.

Chúng ta niệm Phật thực tế chính là dùng công phu này. Mục đích của niệm Phật là phải đạt đến “Nhất tâm bất loạn”. Nhất tâm bất loạn thì kiến tánh, nhất tâm bất loạn thì phóng quang minh, liền có thể soi thấy chân tướng của vũ trụ nhân sinh.

Phật pháp bất luận là Đại thừa hay Tiểu thừa, tổng nguyên tắc, tổng phương hướng của việc tu công phu chính là hai chữ này (Tịch - Chiếu). Đức Thế Tôn dùng vô lượng phương tiện để giáo hóa tất cả chúng sanh, phương tiện tuy nhiều môn, nhưng phương hướng chỉ có một, mục tiêu chỉ có một. Đây chính là tổng phương hướng, tổng mục tiêu. Tất cả các pháp môn phương tiện đều từ trong “Tịch - Chiếu” mà khai mở ra.

Vì vậy, khi đọc đến hai chữ Xá Vệ, phải biết hội quy về phong đức của tự tánh.